

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/50/2012
Identifikačné číslo spisu:	1010200761
Dátum vydania rozhodnutia:	22.08.2013
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1010200761.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: K & TEN Company s.r.o., Mariánske námestie č. 24, Žilina, IČO: 00 647 535, zast. ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU JUDr. Kuric, JUDr. Vladárová, s.r.o., Dolný Váh 11, Žilina, IČO: 36 841 200, proti žalovanému: Ministerstvo financií Slovenskej republiky, Štefanovičova 5, Bratislava, v konaní o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MF/030478/2009-243 zo dňa 25. januára 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 140/2010 - 33 zo dňa 25. mája 2012, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 140/2010 - 33 zo dňa 25. mája 2012, p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. MF/030478/2009-243 zo dňa 25. januára 2010, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie Správy finančnej kontroly Zvolen č. FZ-456/2490/2009 zo dňa 12. októbra 2009, ktorým bola podľa § 31 ods. 3 v spojení s § 31 ods. 7 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Zákon“) za porušenie finančnej disciplíny podľa § 31 ods. 1 písm. n/ Zákona uložená žalobcovi povinnosť odvieť finančné prostriedky vo výške porušenia finančnej disciplíny v sume 640 148,27 € a povinnosť zaplatiť penále vo výške 0,1 % zo sumy, v ktorej došlo k porušeniu finančnej disciplíny v sume 640 148,27 €.

Krajský súd uviedol, že v zmluvách o poskytnutí dotácií boli určené podmienky poskytnutia vyplývajúce priamo zo Zákona, ako aj ďalšie podmienky určené žalovaným. Rozhodnutia žalovaného boli vydané na podklade kontrolných zistení o nedodržaní zákonných a dohodnutých podmienok poskytnutia finančných prostriedkov. Okrem neposkytnutia dokladov potrebných na vykonanie kontroly správnosti využitia finančných prostriedkov, sa jednalo aj o nedodržanie záväzkov príjemcu dotácií uvedených v

dvanástich zmluvách o poskytnutí dotácií. Žalovaný sa riadil základnými pravidlami správneho konania, svoje zistenia uviedol v protokole o výsledku kontroly. Pre vydanie rozhodnutí si zadovážil podklady podľa svojich faktických možností a podstatu zistení kontroly uviedol v odôvodneniach. Zmluvy uzatvorené medzi žalobcom a Ministerstvom pôdohospodárstva Slovenskej republiky, na základe ktorých boli žalobcovi poskytnuté dotácie, neboli vyhlásené súdom za neplatné, podmienky boli riadne určené, zmluvy mali náležitosti v zmysle Obchodného zákonníka, preto neobstojí námietka žalobcu, že v danom prípade príjemca mohol byť hocikto alebo na hocikoho iného sa to mohlo viazať.

Krajský súd považoval za podstatné, že žalobca bol jasne identifikovateľný z predmetných zmlúv, jasne mu boli určené záväzky, dotácie obdržal, pričom ich použil tak ako v zmysle podmienok vymedzených v jednotlivých zmluvách nemohol. Žalobca svoje tvrdenia nijakým spôsobom nepreukázal, z listín doložených do administratívneho spisu nebolo preukázané, že na manipulácie s poskytnutou dotáciou by mal súhlas žalovaného.

Proti predmetnému rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote dňa 30. júla 2012 odvolanie, v ktorom sa domáhal jeho zrušenia, vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie a priznania náhrady trov konania. Uviedol, že v jednotlivých zmluvách neboli obsiahnuté ustanovenia, ktoré by striktnie požadovali, že dotáciu má využívať len jej príjemca, ale len to, že príjemca dotácie zabezpečí, že predmet dotácie bude využívaný na účel, na ktorý bola poskytnutá. Z dôvodu zmluvného ustanovenia nevyplyva, že z využívania predmetu dotácie je vylúčená tretia osoba. Žalobca tým, že previedol časť majetku na firmu HANNIBAL, s.r.o., neporušil zmluvné ustanovenia zmluvy o poskytnutí dotácie, nakoľko predmet dotácie bol aj naďalej využívaný na účel, na ktorý bola poskytnutá. V zmluvách o poskytnutí dotácií v r. 2001 príp. 2002 nie je ustanovenie, ktoré by obmedzovalo príjemcu dotácie resp. mu zakazovalo previesť majetok na iný subjekt. V zmluve z r. 2002 je len ustanovenie o oznamovacej povinnosti príjemcu dotácie, avšak po zmene právnej formy alebo prevode majetku, čo de facto potvrdzuje možnosť príjemcu dotácie majetok previesť. Žalobca tiež namieta, že bod 11 zmluvy, druhý odsek je absolútne nevykonateľný a zmätočný. V prejednávanej veci sa nemôže jednať o porušenie finančnej disciplíny. Žalobca všetky pravidlá a podmienky, ktoré mu vyplývali zo zmluvy o poskytnutí dotácie dodržal a splnil.

Pokiaľ krajský súd ako aj žalovaný konštatovali, že žalobca nepredložil dôkazy, ktoré by preukazovali jeho tvrdenia, žalobca uviedol, že nemusel predkladať žiadne ďalšie dôkazy, nakoľko postačujú zmluvy o poskytnutí dotácií, ktoré kontrolná skupina nesprávne vyhodnotila. Mal za to, že kontrolná skupina Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky, Správa finančnej kontroly Zvolen ani žalovaný nevychádzali zo spoľahlivo zisteného stavu veci.

K podanému odvolaniu sa písomným podaním zo dňa 16. augusta 2012 vyjadril žalovaný tak, že ho považoval za nedôvodné.

Uviedol, že zmluvou a povinnosťami pri čerpaní podpory a následne časovým využívaním predmetu dotácie na svoju činnosť je viazaný jedine žiadateľ. Zmluvou sa poskytovateľ zaviazal poskytnúť dotáciu výlučne žalobcovi, na základe žiadosti o poskytnutie podpory, nie inému podnikateľovi, a to tým, že vyhodnotil všetky podmienky pre oprávnené poskytnutie dotácie a až pri ich dodržaní poskytol podporu práve žalobcovi. Výnimky, zmeny, zákazy a iné ustanovenia vedúce k zásadnej zmene v znení zmluvy a jej podmienok musia byť vykonané s vedomím a súhlasom poskytovateľa, čo v uvedených prípadoch nebolo vykonané a túto možnosť ani zmluvy žiadateľovi neumožňovali. Vo veci účelného použitia dotácií žalobcom sa kontrolný ani správny orgán nezaoberali, nakoľko to už bolo predmetom kontroly zo strany Správy finančnej kontroly Zvolen. Zameraním kontroly vykonanej ministerstvom pôdohospodárstva bolo plnenie záväzkov príjemcu dotácií a z dôvodu, že správnosť účelu ich použitia v príslušnom rozpočtovom roku už raz bola preukázaná, nebol dôvod na jeho opätovné preverovanie. To, či dotácia je na určený účel naďalej využívaná iným subjektom, nie je podstatné, nakoľko tento nie je viazaný inštitútom žiadateľa a príjemcu dotácií. Výlučne žalobca ako príjemca bol zmluve zaviazaný na využívanie predmetu dotácie počas dohodnutej doby. Uvedené nepreukázal, naopak neobhospodarovanie ovocných sádov bolo dokázané jeho prehlásením o ukončení svojej poľnohospodárskej činnosti, ktorú prevzala tretia osoba. Žalobca sám nebol oprávnený previesť povinnosť užívania predmetu dotácie na tretí subjekt, nezabezpečil jeho vlastné obhospodarovanie, sám ho nevyužíval, nesplnil podmienky určené poskytovateľom v zmluve, bol teda povinný vrátiť finančné prostriedky vo výške poskytnutej dotácie na

ovocné sady.

Žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf/87/2008 zo dňa 2. novembra 2009, ktorým bol pri rozhodovaní viazaný. Žalobca sa podpísaním zmlúv zaviazal predmet dotácií neprenajať, čo prenesením vykonávania poľnohospodárskej činnosti na majetku podporený dotáciami na tretiu osobu nesplnil. Súčasne žalobca nepreukázal, že by o jeho konaní poskytovateľ, ako jediný oprávnený na zmenu zmluvných podmienok, vedel a súhlasil s nimi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22. augusta 2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 3 O. s. p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 31 ods. 1 písm. n/ Zákona, porušením finančnej disciplíny je porušenie pravidiel a podmienok, za ktorých boli verejné prostriedky poskytnuté.

Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného č. MF/030478/2009-243 zo dňa 25. januára 2010, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie Správy finančnej kontroly Zvolen č. FZ-456/2490/2009 zo dňa 12. októbra 2009, ktorým bola podľa § 31 ods. 3 v spojení s § 31 ods. 7 Zákon za porušenie finančnej disciplíny podľa § 31 ods. 1 písm. n/ Zákona uložená žalobcovi povinnosť odvieť finančné prostriedky vo výške porušenia finančnej disciplíny v sume 640 148,27 € a povinnosť zaplatiť penále vo výške 0,1 % zo sumy, v ktorej došlo k porušeniu finančnej disciplíny v sume 640 148,27 €.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd s prihliadnutím na § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa najvyšší súd v odôvodnení len obmedzil na doplnenie dôvodov na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku:

Podstatou podaného odvolania bola argumentácia žalobcu, že prevedením časti majetku na inú spoločnosť neporušil zmluvné ustanovenia o poskytnutí dotácie, nakoľko predmet dotácie bol využívaný na účel, na ktorý bola poskytnutá a rovnako zmluvy o poskytnutí dotácií neobsahujú ustanovenie, ktoré by ho obmedzovalo resp. zakazovalo previesť majetok na iný subjekt a ustanovenie o oznamovacej povinnosti je nevykonateľné a zmätočné.

Z jednotlivých zmlúv o poskytnutí dotácií je zjavné, že žalobca sa ako príjemca dotácií zaviazal, že

predmet dotácie bude využívaný na účel, na ktorý mu bola poskytnutá po dobu 10 rokov, ak ide o budovy, stavby a 5 rokov, ak ide o stroje, zariadenia, plemenný materiál. Z uvedeného je zrejmé, že predmet dotácie nemôže žalobca využívať na iný účel, teda napríklad ako predmet nájmu. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozsudok iného senátu tunajšieho súdu sp. zn. 5Sžf/87/2008 zo dňa 3. novembra 2009, ktorý v obdobnej otázke aká je predmetom prejednávania v tejto veci, dospel k rovnakému záveru.

Nie je podstatnou tá skutočnosť, či iná osoba, odlišná od prijímateľa dotácie, predmet dotácie využívala v súlade s účelom, na ktorý bola dotácia poskytnutá. Zmluvy o poskytnutí dotácií upravujú záväzok prijímateľa dotácií, nemajú vplyv na správanie tretích osôb, odlišných od zmluvných strán. Dotácie boli poskytnuté pre podporu podnikania v poľnohospodárstve práve žalobcu, nie inej osoby, ktorá skutočnosť vyplýva z obsahu zmlúv, kde ako príjemca, teda osoba o podporu podnikania v poľnohospodárstve ktorej ide, bol uvedený práve žalobca.

Námietku týkajúcu sa zmätočnosti ustanovenia o oznamovacej povinnosti (v zmluvách z r. 2002) najvyšší súd hodnotil ako účelovú obranu a navyš ju žalobca neuplatnil v žalobe, a preto sa ňou odvolací súd v ďalšom nezaoberal.

Napadnuté rozhodnutie žalovaného má formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku, vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach o tom, že žalobca bol zodpovedný za hospodárenie zo zverenými prostriedkami verejných financií.

Na základe hore uvedených skutkových zistení ako aj právnych záverov, s prihliadnutím k odvolacím dôvodom a námietkam žalobcu najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p., keď žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov konania nepriznal a žalovanému v takomto konaní nárok na náhradu trov neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

